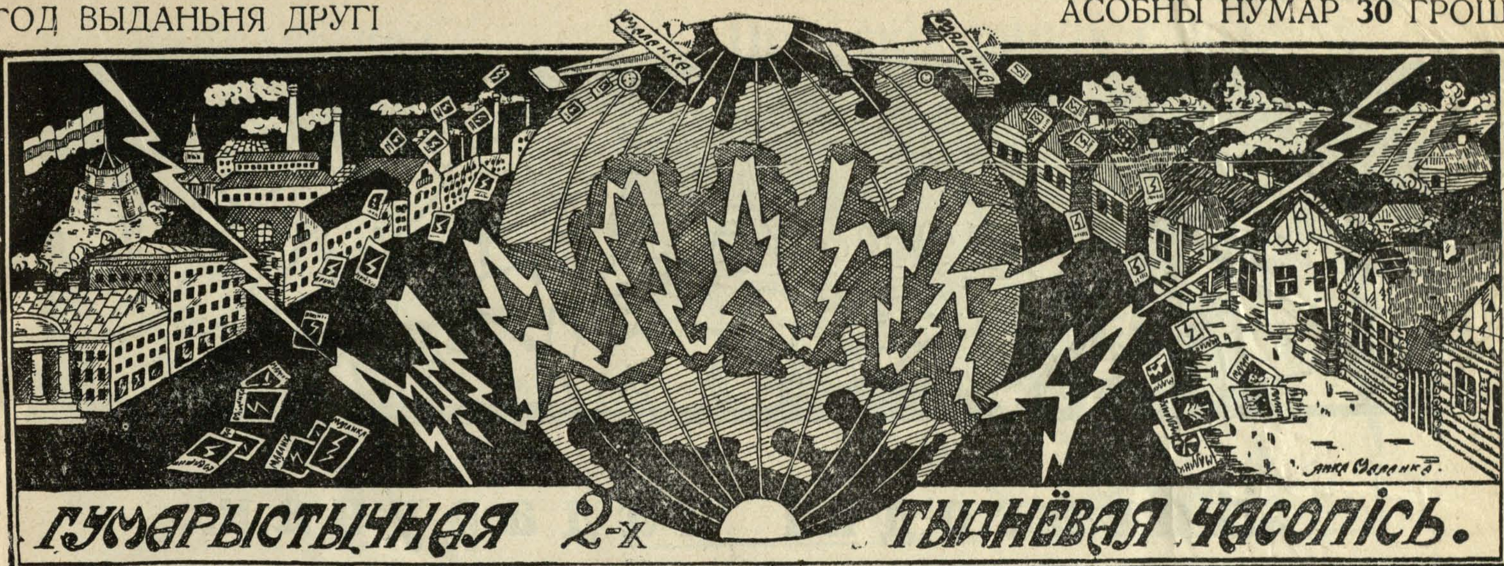
Przesyłka pocztowa opłacona ryczałtem
ГОД ВЫДАНЬНЯ ДРУГІ

АСОБНЫ НУМАР 30 ГРОШ.

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі: **ВІЛЬНЯ, Гэтманская вул., № 4** «МАЛАНКА»	**№ 1** **22 СТУДНЯ** **1927 г.**	ПАДПІСНАЯ ЦАНА: на 1 год 8 злот., „ паўгода 4 „, „ тры мес. 2 „, „ адзін м. 1 „ — За граніцу: на год — 2 даляры, на паўгода—1 д. на 3 мес.—50 цэнт.

Эндэцкая малітва.

Польскі пан. Божа! лепш зьнішч сваей маланкай мяне і маю сядзібу, каб я ня бачыў больш, як сяляне арганізуюцца, бо інакш з маей доўгагадовай працы на „крэсах“ будзе фіга.

33982
62547

Навагодні падарунак.

Годы, годы за гадамі
Выступаюць у чарод —
І „Маланка“ з пярунамі
Спатыкае Новы Год.

Што далі гады старыя?
Нібы той наплакаў кот...
Вось у Новым — сэрца ные!
Ласкай дарыць Новы Год!

Кажуць, што нібы зямліцу
Нам Урад падараваў,
Проста, хоць яму капліцу,
Ты па памятку пастаў.

І паны загаласілі,
Нібы сьвіньні пад нажом,
Плач нясецца аж на мілі
Па ваколіцах кругом.

„*Польска земя*“ — для галоты,
Польскасьць гіне — гвалт пішы;
Нават жыць няма ахвоты,
Хоць лезь ў яму, да душы...

„З быдлам нас цяпер зраўнялі,
„Галава у галаву —
„Каб часамі не папалі
З ім вясною на траву!“ —

Эх, паны і ўсе паўпанкі,
І ўсе іншыя паны,
Ня ўбірайце вы заранкі
У хаўтурныя званы!...

Распусьцілі дарма сьлёзы...
Хто паверыць гэта вам?
Хто рабіў яшчэ цьвярозы
Па сабе хаўтуры сам?

Хіба стрэліць вам „Маланка“,
Вось тады — прапаў — пішы,
А цяпер — пад хмелем сванка
Прывітала ад душы...

Сват, ці сванка — не да рэчы
Ані знаем — свой свайму
Не праколе дарма плечы —
Ані свату, ні куму.

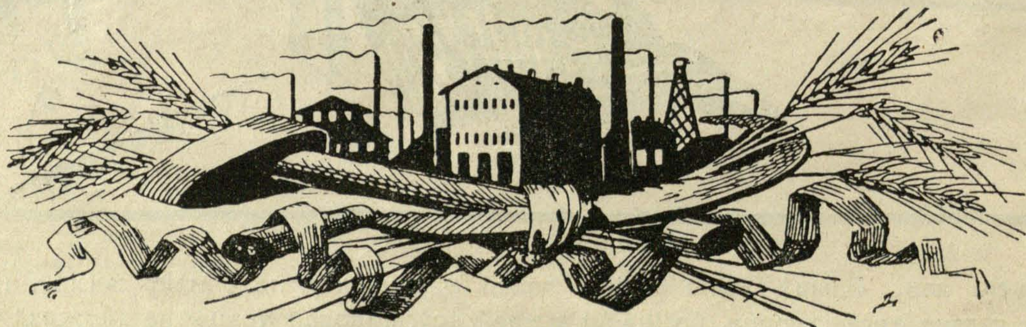
Ці-ж сакрэт панком ня сьпіцца?
Разумнейшы сват за вас —
Ад гурткоў ён адчапіцца
Хоча крошкаю на квас...

З Новым Годам!... Каб маўчалі,
Ня трывожылі Вам сну —
Сват за вас у шчырым жалі
Абяцаў зямлі па шалі

Мо' на сотнюю вясну.
Ды каму? Мо' нам запраўды?
А асаднікі нашто?
. . . .
. . . .

Дзеля нас-жа? Абяцанкі...
Разьзяўляйся толькі рот —
Ды чакай свае дзялянкі
У дзьвёхсотні хіба год...

І. Ладанчук.

Дабрахвочы.

З мужыкамі раз у сьвята
„Пагаданку“ пан разьвёў,
Гаварыў аб ўсім багата
І на хваробу рэч узьвёў.
—Што то ёсьць? *Нех пан Бук броне!*

(Мужыком так пан гамоне),
Ну, проста страх мяне бярэць:
Хвароба езьдзіць на хваробе —
Як дзень—хто-небудзь ды памрэць!

Нарэшце гэтымі вось днямі
Знашлася новая: чаго
Ўвесь твар наберацца прышчамі,
Што не дакрануцца да яго!

Вось і ў мяне па ўсяму твару
Прышчы, што мак, а як баляць!
І мажу іх, і мыю, й пару,
А ўсё няможна іх сагнаць...

— Даруй, панок!—учуўшы гэта,
Пачаў казаць Янук нясьмела :—
Якраз, як пан, мая Праксэта
Хваробу гэткую вось мела.

Няйнач як з лазьні... Драбней маку,
(Каб пану яе павек ня мець) —
Прышчы ссадзілі бабе. ..
Што не магла ані сядзець.

Але ад мазі (што ты скажаш!..)
Праз дзень адзін, як ня былося.
А можа, пан, свой твар памажаш?
Я мазі дам,—што засталося!..

Янка Башкір.

„ГІСТАРЫЧНЫ“ СУРДУТ.

— Чаму ты, Рыгор, ня носіш больш таго чорнага сурдута?

— Я павесіў яго ў шафу асобна і шаную, як рэч гістарычную.

— Гэта-ж не напалеонаўскі сурдут—чым-жа ён гэтак памятны?

— Падумай сабе. Сем разоў хадзіў у гэтым сурдуце да старасты за пашпартам; быў у ім арыштаваны, білі мяне па гэтым сурдуце на пастарунку і ў дэфэнзыве. Пасьля прасядзеў у ём паўтара года ў вастрозе, а як выпусьцілі, ды два гады, штотыдня, хадзіў мэльдавацца, а ўсё ў гэтым сурдуце. Вісеў ён у гміне за падаткі, а пасьля быў сьведкай „культурнага“ нападу на зьезд Грамады.

Дык вось якую багатую гістарычную мінуўшчыну мае мой сурдут! Каб ён трапіў у Амэрыку, або Англію, дык-бы там павесілі яго ў музэі і дзівіліся-б на яго больш як на новазнойдзеную мумію фараона.

Ня трэба далёка шукаць гістарычных памятак, яны ў кожнай беларускай хаце ёсьць.

Зязюля.

Польскіх паноў слугі.

Селянін першы: Што гэта за хата стаіць, мусіць карчма якая, бо нешта незнаёмае на вывесцы напісана?

Селянін другі: Гэта напісана папольску П. П. С. (*„польска партыя соцыялістычна“*).

— А як гэта трэба зразумець пабеларуску?

— Польскіх Паноў Слугі!..

Скачы Ямеля, — твая нядзеля.

Тэй ночы, калі па ўсёй Вільні і на правінцыі адбываліся вобыскі і арышты беларускіх паслоў і дзеячоў, у „Беларускай“ Хатцы адбываўся ўрачысты банкет з прычыны адчыненьня новай *„спэлюнкі“* (дом азартных гульняў), галоўнымі заправіламі якое зьяўляюцца „доктар“ Паўлюкевіч і „князь“ Друт-Байкопіс.

(*З газэт*).

— Чым таргуеш?
— Ліманядай!
З кім *танцуеш?*
— З *шопкай* „Радай“.

ГАЛАТА ВЫХОДЗЬ!..

З царквы валіць натоўп. Праяжджаючы чужы парахвіянін пытаецца:

— Ці ўжо ў вас скончылася імша?

— Яшчэ не, але поп закрычэў: „агалочаныя ідзіце *)“, — дык нам ужо і пара дамоў.

— Чаму-ж гэта?

— Вядома чаму! Ад розных падаткаў, дадаткаў, налогаў, залогаў гэтак нас агалацілі, што мы ўжо і ў царкве непатрэбны. Як убачыў поп, што мы прышлі, ды нічога не прынясьлі, дык і крычыць, каб галата выходзіла. Вось мы і выходзім, толькі „кулакі“ застаюцца.

Зязюля.

БЕЗ ГАЛАВЫ ЛЕПЕЙ.

Начальнік павятовага „ужэнду“ абурaўся на селяніна, які прышоў ужо чацьверты раз у аднэй справе.

— Да ты галаву на плячох маеш?! — крычыць пан на селяніна.

— Вось у тым-то, панок, уся мая бяда, што галаву маю, — спакойна адказвае селянін.

— А што ты думаеш, без галавы можна жыць?! — яшчэ крапчэй крычыць пан.

— Я вось, як бачу, дык вы ўсе тут безгаловыя, а як добра жывяцё — спакойна адказаў селянін.

Я. Шкір — Ба.

*) Паславянску зн. „оглашенніи ізыдите“.

Новагоднія прадсказаньні.

Вывяд рэд. „Маланкі“ у хіраманта-графалёга А—Ва—Днеўскага, записаны 13-га студня 1927 г. (дзень нешчасьлівы).

Новы Год настаў пад знакам запытаньня.

У Кітаі — Кантоны, у Ліцьве — Сьметоны, у Польшчы—стагнацыя, у Варшаве — санацыя, у эндэкаў — бяда, у беларусаў—«Грамада».

I гэтак бяз конца.

А для нас, рэдактароў—бяда на бядзе едзе дый бядой паганяе. Урад аб нас гэтак думае, гэтак дбае, што прэсавыя дэкрэты, як бліны, пячэ.

А ўсё гэта з Новым Годам!

Вось і згадай, для каго Новы Год будзе—бацькам родным, а для каго—мачахай?

Каму гэты год будзе спрыяць, шэнціць, а каму дакучаць, як той Мацеевай душы?

Гэтак думаючы і ламаючы галовы, наша рэдакцыя пастанавіла

... а беларускі народ і найдалей будзе яднацца ў свае легальныя беларусскія арганізацыі.

выслаць свайго дэлегата да слаўнага на ўсю Заходнюю Беларусь—графалё-астролё-хіроманто-чорнакніжніка і містра ўсіх эгіпэцкіх і тайна-магічных навук А—Ва—Днеўскага.

Чамусьці выбар упаў на мяне.

Прышлося ісьці.

Іду, і чым бліжэй зближаюся, нейкі таемны страх усё болей і болей агортвае мяне.

Усё страшыць мяне той чараўнік — чорнакніжнік.

Прышоў. Пазваніў. Адчынілі.

Хірамант заняты,—інтэрэсантаў прыймае.

Чакаю. А сэрца ўсе мацней і мацней стук... стук... стук... пад кашуляй.

На сьцяне вісяць сотні чорных адбітак рук. Пальцы страшныя, як у шкілетаў, шырока ражджагераныя, як-бы каго душыць хочуць.

Страшна...

З „габінэту“ выйшаў інтэрэсант, сьціскаючы плячыма, а да мяне пачуўся голас:

— Проша!

Хірамант са страшным відам, з валасамі, знарок гады два ня стрыжанымі.

— Вам варажыць на руку, лоб, нос, на карты, ваду, каву?..

... лідэры „Сялянскага Саюзу“ будуць вясьці усіленную працу па вербаваньні новых сяброў у партыю.

Як зручней, абы толькі праўду,— голасам, як з-за дамавіны, прагаварыў я.

— Добра, будзем на руку.

Узяў маю руку, круціў, вярцеў, шчупаў, мацаў, нюхаў, троху лізнуў, дый кажа:

— Дух эгіпэцкага фараона, які будзе гаварыць з вамі, трэбуе ад вас тры злотыя.

— Добра, што ня болей, — падумаў я і вылажыў тры злотыя на стол.

— Ну, цяпер слухайце, кажа хірамант. Гэта буду гаварыць я, але гэта ня я, але дух эгіпэцкага фараона будзе гаварыць праз мае вусны.

Хірамант дзіка высалапіў вочы зрабіў страшны выраз твару, як у местачковага камэнданта паліцыі, і пачаў таямніча разводзіць пад маім носам рукамі, завучы нейкіх зачарованых духаў.

Вы радзіліся на посьцілцы недалёка ад вакна ўночы, — затое маеце на галаве валасы чорныя.

Як радзіліся, дык негдзе вылі сабакі,—затое вы маеце здольнасьці да сьпеву.

Як хрысьцілі вас, дык поп глядзеў у кніжку, — затое вы маеце здольнасьці да навук.

У моладасьці вы ня любілі, калі вас б'юць, або цягаюць за вушы ці валасы, затое вы любіце абедаць, седзячы і ўночы спаць.

... і жабракі з-пад Вострай Брамы будуць мець для сябе небясьпечнага конкурэнта.

Матка ваша была жанчына,—затое вы маеце шчасьце ў каханьні.

Згадаўшы такім чынам усю маю мінуўшчыну, хірамант адкрыў чорную кніжку, пачытаў, пашаптаў, тры разы плюнуў у кут, дый кажа:

Будучнасьць ваша знаходзіцца пад знакам скорпіёна, бо радзіліся вы, як на небе была луна (месяц), а ў рэчцы былі рыбы, дык затое вам трэба зімой высьцерагацца маразоў, а ўлетку грому, вясной ня трэба пачынаць каханьня, а ўвосень ня есьці сырых грыбоў, а асабліва мухамораў. Спаўняючы ўсе мае рады, можаце пражыць да глыбокай старасьці, пакідаючы па сабе вялікую памятку і славу.

Я аж ахнуў ад зьдзіўленьня: гэта-ж столькі праўды, чысьцейшай праўды аб маім жыцьці!

Але ня тое мне было на сэрцы. Будучнасьць майго краю, яго палітычная сытуацыя мне не давалі спакою.

Я задаў чараўніку - хіраманту некалькі пытаньняў, датычна бліжэйшых гараскопаў на жыцьцё Заходняй Беларусі, яе партыяў, арганізацыяў і інстытуцыяў.

Хірамант зноў вызваў дух эгіпэцкага фараона, які на гэты раз

Шумная на віленскім грунце „партыя“ эсэраў нарэшце знойдзе сабе новую орыентацыю.

казаў мне заплаціць пяць злотых

Калі грошы счэзьлі ў кішані хіраманта, ён пачаў паўтараць над маім носам мне таямнічыя жэсты.

Прыняўшы ўрачысты від, пачаў хірамант:

— Новы Год для Заходняй Беларусі пачнецца новымі цяжкімі, спробамі. Пасьпех „Грамады“ настолькі настрашыць паноў, што ў віленскіх і правінцыянальных магазынах стрэльбаў і паляўнічых прыладаў ня хопіць *броні* дзеля ўзбраеньня „крэсавае шляхты“. Польскія газэты штодзенна будуць біць на „алярм“. У урадзе будуць частыя рэконструкцыі і зьмены міністраў з прычынаў розьніцы поглядаў на становішча „Грамады“. Напады на паслоў будуць адбывацца і далей, але пераможцай будзе заўсёды беларускі народ.

Пры гэтых словах хірамант папярхнуўся, нешта задумаўся, зморшчыў лоб, пасьля дзіка засьмяяўся дый кажа:

— Ой, ліха, нейкае ліха чакае „Грамаду“. Вось дух эгіпэцкага

фараона шэпча мне, што аднэй ночы, калі тройчы прапяюць пеўні і ўвесь працоўны беларускі люд будзе спаць, — нейкія чорныя цені, крадучыся праз беларускія месты і вёскі,ператрасуць тысячы кватэраў, затрымаюць сотні людзей. І... доўга ўрад будзе апекавацца некаторымі грамадзістымі, даючы ім казённыя кватэры з дармовымі харчамі, цяплом, сьвятлом і абслугай.

Гэтакія „сталыпінскія рэформы" ваяўнічага міністра пашкодзяць яму самому, бо *„успокоенія"* ён ня дасьць „крэсам", свайго польскага *круля* т-кі не дачакаецца і зьнікне, як пара, пакідаючы надоўга па сабе благую, цёмную памятку. Доўга яшчэ беларускія маткі будуць страшыць малых дзетак яго імем.

А беларускі народ, сьведамы свaей магутнай сілы і праўды, і надалей будзе яднацца ў свае легальныя беларускія сялянска-работніцкія арганізацыі.

Для беларускіх рэдактароў будуць, час ад часу, вызначацца „кон-

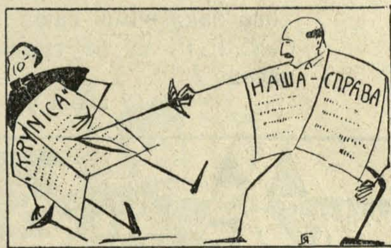
... пісьменьнік Краў-Мак яшчэ доўга будзе стаяць на раздарожжы.

курсныя прэміі" ў тры, пяць і болей тысячаў злотых „штрафу", або шэсьць месяцаў казённай апекі. У школьнай справе будуць дадзены некаторыя палёгкі. У утраквістычных школах будуць уведзены беларускія лекцыі, як напр: гульня ў сьнежкі, сьлізганьне па лёдзе і др.

У жыцьці іншых партыяў адбудуцца значныя зьмены. Гэтак лідэры „Сялянскага Саюзу" будуць вясьці ўсіленную працу па вербаваньні новых сяброў у партыю.

Будучыня гэтай партыі вельмі неясная. Нейкія вялікія віхры, якімі будзе багат гэты год, будуць хістаць гэту партыю, то ў адзін, то ў другі бок. Нават разгром „Грамады" ня дасьць ёй вялікага сукцэсу. **„Зямлі Сялянству бяз выкупу!"** — ад ураду не адтрымае, **Волі** — не даб'ецца, **Незалежнай Беларусі** — ня злуча і тагды толькі зразумее, што сіла — толькі ў еднасьці. Орган яе — „Сялянская Ніва", на вялікі жаль, у гэтым годзе, як і ў мінулым, будзе займацца партыйнай грызьнёй і будзе чарніць тых нявінных беларусаў, якія ёй чамусьці не спадабаюцца.

У „тымчасовэй", ці як яна сябе вялічае „Нацыянальнай" Радзе адбудуцца вялікія катастрофы. Урад закрые свой крэдыт „на чаюшку" і... жабракі з-пад Вострай Брамы

... аж пакуль праціўнік не пабора праціўніка.

будуць мець для сябе небясьпечнага конкурэнта. Будзе ім, — благой памяці „доктар" Аранжуэц-Павлюкевіч.

Пры гэтых словах у хіраманта мімаволі выціснулiася сьляза з вачэй, відаць, шкода яму стала свайго колішняга хлебадаўца.

Выцер хірамант белай хустачкай вочы, паглядзеў яшчэ раз мне на рукі, лоб, нос, шыю дый кажа далей:

— Шумная на віленскім грунце „партыя" эсэраў нарэшце знойдзе сабе новую орыентацыю. Ня будзе яна, („партыя", значыцца) больш хадзіць па чужых рэдакцыях і інстытуцыях, страшыць, тэрорызаваць, а што галоўнае, перашкаджаць другім у працы.

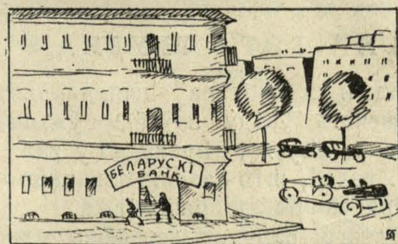
Распачатая ў мінулым годзе „палеміка" двох варожых беларускіх газэтаў, на вялікі жаль, будзе прадаўжацца і далей, аж пакуль праціўнік не пабора праціўніка.

Вядомы беларускі пісьменьнік Краў-Мак яшчэ доўга будзе стаяць на раздарожжы паміж дзьвюмя рэдакцыямі.

У праектаваны ім, „Саюз лішніх" увойдзе некалькі новых сяброў, якім збрыдне купацца ў віленскім мутным балоце, — закончыў хірамант загадкова.

Візыт мой бліжыўся к канцу.

Хірамант паскрабаў пяцярнёй тое месца, скуль у яго ногі ра-

... банк перанясецца да новага памешканьня і зажывець сабе з камфортам.

стуць, два разы зяўнуў на дадатак і кажа, што дух эгіпэцкага фараона, які гаварыў увесь час са мной, адпачыць хоча.

Пры разьвітаньні мне прышло ў галаву, што я ўсё-ж дорага заплаціў, а ўсіх пытаньняў ня выясьніў.

— Што яшчэ хочаце? — спытаўся хірамант, бачачы, што я ня выходжу.

— Скажэце, калі ласка, — кажу я, як будзе разьвівацца наш беларускі банк?

Хірамант зноў раскрыў чорную кніжку, пачытаў, пашаптаў, спытаўся ў якім месяцы нарадзіўся банк.

Я адказаў.

— Беларускі Бан перажыве некалькі крытычных мамэнтаў. Будуць рэвізіі, прасьледаваньні кіраўнікоў. Брудныя газэты падымуць пра банк нячуваную брахню, але сабачая лаянка нікому не пашкодзе і банк з кожным днём будзе разьвівацца памысна, а ў канцы году перанясецца да новага памешканьня і зажывець сабе з камфортам.

Яшчэ я задаў некалькі апошніх, але самых балючых для мяне, пытаньняў:

— Які лёс у гэтым годзе спаткае „Маланку"?

Кожны сьвежы нумар „Маланкі" будзе іскрыцца вастратой, дасьціпам, жартамі.

Ці зьяднае яна сабе патрэбны лік падпісчыкаў?

Ці будзе, як калісь, выходзіць акуратна?

Хірамант яшчэ раз глянуў у кнігу, задумаўся, паківаў галавой і кажа:

— „Маланка" таксама радзілася ў шчасьлівым месяцы, а дзеля таго можа мець вялікую і багатую прышласьць. Калі ўдасца рэдакцыі абыйсьці ўсе тыя перашкоды, якія з новым годам радзіліся на сьвет, дык лік новых падпісчыкаў будзе з кожным днём расьці і расьці, і ў хуткім часе дайдзе да такой лічбы, аб якой дагэтуль ня сьнілася ніводнай беларускай часопісі. Кожны сьвежы нумар „Маланкі" будзе іскрыцца вастратой, дасьціпам, жартамі.

— Дык вось якая сьветлая будучнасьць чакае вашу „Маланку"! — пацешыў мяне на разьвітаньне хірамант.

Я з радасьці не пашоў, а пабег падскакваючы дамоў.

Язэп Грамабой.

СЬВЕЖЫЯ НАВІНЫ.

✕ Кажуць, што ў сувязі з апошнімі падзеямі ў Заходняй Беларусі, сярод польскіх паноў і шляхты запанавала эпідэмія wścieklizny. Хто прачытае „Słowo“, „Dziennik Wileński“, або „Kurjer Wileński“, раптоўна дастае шалу і кідаецца на нявінных людзей. Яд гэтых газэтаў настолькі сільны, што нават сабака, зглёдзіўшы газэту здалёк, у момант дастае сьмерці.

✕ Кажуць, што па выхадзе беларускіх паслоў з „Лукішак“, тыя „пакоі“, дзе сядзелі гэтыя паслы, будуць неадкладна перабудованы на „Санаторыю для заслужоных рэдактароў“, куды Віленскае Т-ва апекі над вар'ятамі мае ў хуткім часе памясьціць Cat'a, Obst'a, Bor'a і іншых „прыяцялёў“, бо ўсе, існуючыя ў Польшчы шпіталі для umysłowo chorych (вар'ятаў) адмовіліся іх прыняць дзеля іх буйнага памяшаньня.

✕ Кажуць, што віленскі саюз асэнізатараў мае замер запрасіць г. Cat'a (з рэдакц. „Słowo“) быць пачэсным прэзэсам іхняга саюзу.

✕ Кажуць, што Сталыпін у пекле, даведаўшыся пра арышты беларускіх паслоў у Польшчы, пачырванеў ад стыду і сказаў: „Мои ученики перехитрили меня!“.

✕ Кажуць, што арышты беларускіх паслоў і дзеячоў адбыліся дзеля таго, што кожны з іх, кладучыся спаць, піў гарачую гарбату, а гэта лічыцца як *„гороньцы учынэк“*.

✕ Кажуць, што „доктар“ Паўлюкевіч, даведаўшыся аб разгроме „Грамады“, маніцца выпусьціць адозву да беларускага грамадзянства, ў якой страша, што тыя беларусы, якія ня будуць хадзіць у яго „Беларускую“ Хатку праіграваць грошы, або ня будуць чытаць яго „Беларускага Слова“ будуць арыштаваны, як *вывротовцы* і *комунісьці*.

✕ Кажуць, што адзіны беларускі князь Друк-Байкопіс з прычыны палепшаньня інтарэсаў у яго „Беларуск. Хатцы“ казаў пабольшыць сабе порцыю „монополювкі“ ўдвоя.

✕ Кажуць, што пры рэвізіі ў памешканьні рэдакцыяў „Narodny Zwon“ і „Маланка“ паліцыя забрала адрасы падпісчыкаў гэтых часопісаў дзеля таго, каб памагчы рэдакцыям зыскаць падпіску з тых падпісчыкаў, якія дагэтуль ня прыслалі належнай падпіснай платы.

Сярдзітыя бацькі.

Польскі міністар замежных спраў Залескі сказаў, што Польшча гатова заключыць саюз з С. С. Р. Р. аб нэўтральнасьці

(З газэт ў).

ПОЛЬСКАЯ ПАНЕНКА ДА БАЛЬШАВІКА:

— Ой, рада-б была я з табой пабрацца, але бацькі мае (Англія і Францыя) на гэта не дазваляюць.

ВОСТРЫ ЯЗЫК.

Едзе асаднік у сваю новую асаду на „крэсах“. У вагоне разгаварыўся з селянінам - беларусам.

— Ці ў вас водзяцца пчолы? — пытаецца асаднік.

— А як-жа, яшчэ якія! як пятухі (пеўні).

— Вось дзіва! — думае асаднік. А як-жа яны ў вульлі лезуць, мусіць дзіркі вялікія?

— Не, дзіркі малыя, але хоць пішчаць, а лезуць!

— Дурняў у вас многа? — пытаецца сьмяючыся асаднік.

— Ня ведаю, здаецца зусім няма, але як пан прыедзе, дык толькі адзін будзе. **Сыч.**

НА ГЭТА ТРУДНА.

Адзін з міністраў цяперашняга польскага ўраду заўсёды ўжывае словы: „byczo, byczy, bycza“ і гэт. далей, што павінна азначаць – добра, добры, добрая і. г. д.

Аднаго разу, зьведваючы адно са староstваў на Паморы, калі яго запыталіся, што ён хоча сабе на вячэру, адказаў пытаньнем:

— А ці маеце тут bycze малако? „Mucha“.

Усюды „Грамада“.

І трэба-ж ткі няшчасьце
Такое мужыку!
Палез на хату правіць
Мікіта наш страху.

Узьлез, на стрэсе
Ад дожджу мох адсьліз.
Мікіта скапыціўся
І паляцеў уніз.

Пры хаце, як на тое,
Высокі частакол.
Мікіта, як валіўся,
Дык бокам прост на кол!

Уехаў кол у скабы,
Што сноп мужык вісіць.
— Ратуйце, людцы, гіну! —
Мікіта ледзь крычыць.

Пачула жонка, гвалту
Крычыць на ўсё сяло,
У момэнт да Мікіты
Суседзяў як зьмяло.

Хутчэй з кала Мікіту
Рыхтуюцца зьнімаць,
— Ня рухаць!—крычыць солтыс:—
Кажу вам не чапаць!

Ў Лукішках ня бывалі,
Дык хочаце пабыць!
Пакуль нет камэнданта,
Мікіта хай вісіць!

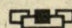
Прыездець ён, збадаець,
Напішаць пратакол,
Тады сабе зьнімайце
Па мне хоць частакол! —

Тут зноў у сьлёзы жонка:
— „Дакуль-жа будзем ждаць...
А мой-жа ты Мікітка,
І... вочкі не глядзяць!“...

А солтыс ня пускаець,
Крычыць на бабу: — Вон!
Рабіць я гэтак мушу,
Як кажаць мне закон.

Тут справа не такая,
Што можна скрыць сьляды:
Уся гэта работа
Я бачу — „Грамады!“

Яшка Башкір.

ДОБРА ЗАПОМНІЎ.

Прапала ў пана стрэльба. Вялікія пан суліць грошы таму, хто дакажаць, у каго стрэльба.

Прыходзіць да пана Бэрка.

— А знаеш, пан, у каго твая стрэльба?— У Тырчыка Мікалая— сьведчыць Бэрка.

— А ты добра знаеш, што ў яго мая стрэльба? — пытаецца пан.

— Паночак! Каб я панскай стрэльбы не пазнаў! Я яе яшчэ тады добра знаў, калі яна і стрэльбай ня была, а толькі вось гэткім малюсенькім пісталецікам быў!

Народны гумар.

„БАЛЬШАВІКІ.“

Паліцыянт, праходзячы праз вёску, пытаецца селяніна:

— Ці ў вашай вёсцы ёсьць бальшавікі?

— Не, — адказвае селянін, — у вёсцы няма, але ў двары дык ёсьць.

— Што?! — зьдзівіўся паліцыянт.

— Бальшавікі ёсьць, — спакойна адказвае селянін.

— А хто?

— Абшарнік і ксёндз. Яны ўсё завуць сябе: „мы паны і бальшыя (вялікія) людзі... *Ф. В.*

НА КІРМАШЫ.

Падходзіць паліцыянт да селяніна і крычыць:

— Выкладай каня!

— У мяне ўжо конь вылажаны.

— А ты чаго стаіш? — зварочваецца паліцыянт да другога.

— У мяне, панок, кабыла.

Селянін у селяніна купляе парсюка, а з боку стаіць шляхціц і завець да сябе:

— У мяне купляй, *я маю два вепшы.*

— Хоць у цябе ўдвая лепшы, але даражэйшы, — адказвае селянін, *С...*

ГАРЭЛКА ПАМАГАЕ.

Бядуюць сяляне, што прыдзецца плаціць падатак за коміны.

— А я плаціць ня буду, — адказвае ўсьцешаны Даніла, бо я хоць гарэлку п'ю, затое коміна ня маю.

ДОБРАЕ ЗЕЛЬЛЕ.

Пачаў наш грамадзкі солтыс падлізвацца да паноў, а перад „вуйтам“ так, як чорт перад Люцыпарам, скача.

Запрасіў, аднойчы, солтыс да сябе войта ў госьці і прыгатаваў гарэлкі і закускі, як на вясельле якое. Прыехаў войт і пачаў частавацца, аж разоў з семнаццаць спацеў. Пачуў войт, што нешта грозна забурчэла ў жываце, аж млосна зрабілася.

— Ратунку! паміраю! — крычыць войт на ўсю хату.

Пазвалі „доктара“, што ў войску санітарам служыў. Той агледзіў „хворага“, паківаў гал вой дый кажа:

— Вось табе, войце, пяць экзэмпляраў газэты «Беларускае Слова» — ужывай усю дарогу, дык здароў будзеш, як дуб! **Пяро.**

У дабрадзея.

Французскія капіталістыя пачалі старанні перад амэрыканскімі банкамі аб пазычцы для Польшчы.

БРЫЯН ДА АМЭРЫКАНЦА:

Ня дайце сіраце загінуць; хлопчык здольны, старанны.

І ДЛЯ ДУРНЯЎ ЁСЬЦЬ.

Сэкрэтар гуртка «Грамады» стараецца ў старостве дазволу на сход сяброў свайго гуртка.

— Дэклярацыю маеце? — пытаецца рэфэрэнт.

Сэкрэтар падаў дэклярацыю. Рэфэрэнт доўга глядзеў на тую старонку, дзе дэкларацыя напісана пабеларуску, аддае назад ды кажа:

— *Але на тэй мове, я естэм глупі* (дурны)!

— А, для *глупіх* ёсьць на другой старане, дзе напісана папольску. *Р.—М.*

АБІДЗЕЛІСЯ.

На рагу Вострабрамскай і Гэтманскай вуліцы спатыкаюцца два „дзеячы“. Адзін у белай шапцы, другі з партфэлем у руках і ў новым кажушку.

„Дзеяч“ з партфэлем: Чуў?! Заарыштавалі галоўных пав дыроў „Грамады“, а ў мяне нават і вобыску не рабілі... Гэта-ж проста абіда!

„Дзеяч“ у белай шапцы: А ў мяне хоць і рабілі вобыск, але забралі, каб іх ліха, мае паперы, а не мяне. Гэта-ж людзі могуць падумаць, што я малая шышка, а я прэзэс нашага саюзу.

„Дзеяч“ з партфэлем. А як-жа, проста абіда! Пра мяне тое самае могуць людзі падумаць, а я, мусіць, што-небудзь значу, калі ў беларускім календары мая асоба памешчана разам з працоўнікамі сэкрэтарыяту.

А-ку-ку.

СЬВЯТОЧНЫЯ ПАДАРУНКІ ВЯСКОВЫМ ДЗЕТКАМ.

— Ну, даў табе, што бацька на Каляды? — пытаецца ў свайго малога пляменьніка, прыехаўшы з гораду ў госьці, дзядзька.

— Мне то дрэнь, — адказваец пляменьнік: — Можа разы тры папалася, але Мікалаю вось дык дзягай даў на першы дзень!... Вось дык даў!...

„Патрыёты“ і „ідыёты“.

У Польшчы.

Паліцыянт: Нашыя сяляне вялікія патрыёты. Як толькі даведаліся, што ўрад падняў цану на гарэлку, дык п'юць як мага болей і... добра,—хай сабе скарб узбагачваецца.

У Заходняй Беларусі.

Паліцыянт: Гэтыя беларускія мужыкі на „Крэсах“ чыстыя ідыёты: носяць пачкамі ў гміну дэклярацыі на беларускія школы, якія будуць мо' ажно пры цару Гаросе.

НАША ПОШТА.

К. Гр. Пажалейце нас і ня пішэце больш такіх вершаў, за якія маглі-б сканфіскаваць нашу „Маланку“.

Ў. Ініцкі. Спачуваем Вашай нядолі і жадаем хуткага вызваленьня. На вялікі жаль вершаў Вашых зьмясьціць ня можам, бо ў іх няма самага галоўнага—гумару.

Пётра Сьвістун. Да верша Вашага, дзе ёсьць гэтакія кветкі, як

„Назавецесь вы братамі
„Дружной раціі сяброў“

трэба казённага перакладчыка, бо мы нічога че зразумелі.

Сьцяпан Асот. У сваім вершы Вы перарабілі ўсім вядомае апавяданьне, друкаванае ў беларуск. кніжках яшчэ перад вайной. Зьмяшчаем толькі ўласныя арыгінальныя творы.

Крытык. На тое, што дзяўчаты ў вашай вёсцы старыя, а дзеля таго ніхто іх ня хоча браць замуж, — нават і „Маланка“ ніякай рады даць ня можа. Верш Ваш, слабы.

Амільянчык. Шкода, што Вы з віленскім Камісарам Ураду не знаёмы, можа ня пісалі-б такіх сярдзітых вершаў, як «Помач».

Сушкоўскі. Вершы сьмешныя, але трэба каля іх тры дні працаваць, каб давясьці да ладу.

М. Васілёк. Што Вы замоўклі? Пішэце часьцей. За Вашы вершы высылаем Вам на памятку ад „Маланкі“ два календары (адрыўны і кніжку).

КУПЛЯЙЦЕ!
—) Новы ў другім выданьні (—

Беларускі Адрыўны Календар (блёк) на 1927 г.

Першае выданьне ў вялікім ліку разыйшлося ў працягу ўсяго двох тыдняў, што сьведчыць аб вялікай дабрыні і карыснасьці беларускага адрыўнога календара.

ЦАНА 1 зл. 30 грош.
(Перасылка ад 1-го да 5-цёх экз. 50 грош.
Перапрадаўцом вялікая скідка!
З заказамі зьвяртацца да Беларускай Кнігарні Выдав. Т-ва *Вільня, Вострабрамская № 1.*

Хай моладзь і закаханыя запамятаюць

што ўжо пачаў друкавацца новы беларускі ФЛІРТ

„МАЛАНКА“!

Вельмі вясёлая і забаўная таварыская гульня для моладзі і дарослых.

Хто купіць флірт **„Маланка“**, той у часе гульні будзе заходзіцца ад сьмеху, бо самыя сьмяшнейшыя, самыя дасьціпнейшыя, самыя вастрэйшыя пытаньні і адказы зьмешчаны толькі ў новым флірце **„Маланка“**.

Ня купляйце іншых фліртаў, а трэбуйце толькі беларускі флірт „Маланка“!

Аб паступленьні ў прадажу флірту „Маланка“ будзе абвешчана ў газэтах.

Рэдактар-выдавец М. Луцэвіч. Друкарня Б. Клецкіна, Вільня.